

VEČERNA DANICA.

Katoliški cerkveni list.

№ 17.

V četrtek 24. mal. travna.

1851.

Velikonočna

(Iz latinskiga)

Velikonočno Jagnje kristjani.
Časte in hvalijo naj v srcu vžgani.

Ovčje rešenje Kristus je pripravil.
Nedolžni grešnike z očetam spravil.

Se čudno pred z življenjem smert vojskuje.
Življenja kralj je umerl, spet živ kraljuje.

Povej nam, o Marija Magdalena,
Kaj si na poti vidila solzena.

Grob Kristusa, ki zopet je v življenji.
In čast njegovo, ki jo ima v vstajenji.

In angele, ki dajo pričevanje
In perte, ki so djali truplo vanje.

Je Kristus vstal, ki upanje je moje,
Naprej je šel v nebo, gor jemlje svoje.

De Kristus res je vstal smo se učili;
O kralj ki si premagal, se nas usmili. H.

Pirh.

V katoliški cerkvi ima vsaka reč in vsaka šega (ceremonija) svoj pomen: tedaj tudi pirhi, ki jih cerkev o velikonoči blagoslovi, niso brez pomena. Kaj bi le pirhi pomeniti utegnili? — Pirh je, kakor vsak otrok ve oprežilikano (v prežiliki kuhano in barvano) jajce. V jajcu sta pa rumanjak in beljak s tankimi kožicami povita in s peščeno ali persteno lupino obdana: v njima je neki kal življenja perkrit, in iz njega izleže koklja v treh tednih živo pišče. „V jajcu, pravi s. Avguštin, je skrito neko življenje, ki ni zdajno ampak se se le upa in prečakuje.“

Bistevne lastnosti jajca in besede s. Avgüstina nam dovolj umevno povejo, da pirh, ker kal novega življenja v sebi hrani, je lahko podoba in

pomen 1. vstajenja k novemu širjenju našiga Gospoda Jezusa Kristusa, kteriga presveto truplo, kakor vemo iz s. evangelija Mat. 27. 59. 60., sta Jožef Arimatej in Nikodem (Jan. 19. 39—41) s križa snela, ga z disecimi mazili mire in aloa, kakor je bila per Judih sega pokopavati, pomazila, v lepo tančico porila in ga v nor iz skale izsekan grob položila, pred duri groba sta velik kamen zaravila, in preč sla. — Tretji dan je Jezus iz ograje groba častito od mrtvih vstal, kakor je bil večkrat poprej učencam rekel Mat. 16. 21., da ima v Jeruzalem iti, od starasinov, pismarjer in risih duhornov veliko terpeti in umorjen biti, tretji dan pa od mrtvih vstati. Svojim protivnikom je pa rekel Mat. 12. 40.: Kakor je bil Jona v trebuhu morskega soma tri dni in tri noci, tako bo tudi sin človekor v ozereji zemlje tri dni in tri noci; in spet Jan. 2. 19. Razderite ta tempel, in jaz ga bom v treh dneh zopet postavil. — (v. 21) On je pa gororil od tempelna svojiga telesa.

Jezusova presveta duša ko se je bila od telesa ločila in v predpekel starim očakam, dusam svetih stare zaveze, sla odrešenje pridgovat 1 Pet. 3. 19., se je tretji dan spet s presvetim telesam sklenila, in Jezus, on premagovavec pekla, smerti in sveta, je častljivo iz groba vstal Mark. 16. 6., se svojim učencam in apostelnam perkazoval Jan. 20. 19—29. in zveličavno naredbo božjo dokoncal po besedi apostelna Rim. 4. 25. Izdan je bil zaroljo nasih grehor, in vstal je zaroljo našiga opravičenja. O veseli pomen pirhov! Alleluja!

2. Pirh, ker je v njem neko prihodno življenje skrito, je lahko podoba in pomen prihodniga vstajenja nasih trupel. Mrtvo truplo človeka, kakor vsi vemo, se v nekoliko oblačilica (po različenosti stanu) povije, v trugo ali neške dene in pokrije, v grob položi in zagrebe: — tode ne za zmirej; — ampak po večno resnični besedi vstaliga Jezusa „pride ura, o kateri bodo vsi, ki so v grobeh, glas sinu bošnjiga slišali; kteri so dobro storili, k vstajenju sodbe.“ Jan. 5. 28—29. To je, vsi bodo vstali, dobri k večnemu zveličanju, in

hudobni k večnemu pogubljenju tudi teles. — Ravno to piše in terdi s. apostel Pavl v 1. listu do Korinč. v 15. postavi, iz ktere pa le v. 51 opomnim, ko pravi: *Glejte skriřnost vam porei. Mi bomo sicer vsi vstali, tode ne vsi spremenjeni.* — To je vsi verni in neverni, pravični in nepravični bodo od smerti vstali, vse človeške duše se bodo z svojimi truplisklenile, tode ne vsih duše in trupla bodo častiljive, ponebesčene in veličastva Jezusoviga presvitliga trupla vdeležene, ampak le tistih, kteri so v tem življenju, kot mladika s terto, z Jezusam po duhu, djanju in nehanju zedinjeni bili in so to zedinjenje tudi o smerti, tedaj za vselej ohranili, bodo v Kristusu Jezusu ponebesčeni in poveličani vstali. Duše in trupla vsih tistih pa, kteri so v tem življenju kakor od terte odrezane mladike, brez prave vere v Jezusa Kristusa, brez čednost in dobrih del ali v smertnim grehu bili in so se taki od tod ločili, bodo brez Kristusa t. j. v grehu, v ostudnosti greha vstali, ali njih duše in trupla bodo neznano gerde, ostudne in ognjusene — smerdljivi zapertki! —

Glej drugi pomen pirhov, vesel za brumne, strasan za grešnike.

3. Pirh je oprežilikan ali rudeče pobarvan. Rudeča barva ima pa v katoliški cerkvi pomen zatajenja, terpljenja, mertvičenja, prelivanja kervi, marternikov i. t. d.; tedej pirh tudi pomeni, de *življenje kristjana na zemlji je vedni veliki petik, ali ozka pot zatajeranja*, terpljenja, mertvičenja, hoje in noše križa za Kristusam Jezusam, kakor sam per s. Mat. 16, 24. pravi: *Kdor hoče za mano priti, naj zatajuje samiga sebe, naj svoj križ na-se vzame in za mano hodi.* Ravno to terdi tudi njegov apostel s. Pavl Galacanam 5, 24.: *Kteri so Kristusovi, so sroje meso z grehi in se-ljami vred križati in grehu odmerli:* „zakaj ako homo pa podobi njegore smerti z njim vred zasa-jeni, mu homo tudi v vstajenju enaki Rim. 6, 5. 11. *Ako homo torarsi njegoriga terpljenja, homo tudi (torarsi) njegore tolašbe* — casti 2. Kor. 1, 7. — Torej ima naše zdajno življenje biti vedni veliki petik, ker brez velikiga petka ni velikonočne nedelje, brez mertvičenja ni castiljiviga vstajenja.

Tu imate trojin pomen velikonočnih pirhov. — Ta trojin pomen pirhov, očetje in matere, gospodarji in gospodinje, botri in botre, ki zdaj velikonočne praznike svojim pirhe dajete, jim tudi povejte in razlagajte, de se jih bodo veselili v Gospodu.

J. K—c.

Zvunanja služba božja in pobožne šege.

(Konec.)

„Pa tudi še druga ravno tako hvale vredna šega se najde tukej. Po leti namreč se pred vsako nedeljo in praznikom ob štirih popoldne večernice zvonijo, in kakor hitro zvon pervikrat vdari, pospravijo delavci na polji svoje orodje ter se podajo domu, de se eno uro potem v cerkvi zberejo, kjer soseskini župan sv. roženkranc naprej moli, k sklepu pa se svete pesmi pojejo. Soseske pa, ki so dalec proč od cerkve, se zberejo ali per kaki kapelici, ali per kakim krizu v vasi in tamkej to pobožnost opravijo. Po večernicah se ne sme na polji več delati, in kogar poljski čuvaji, ki razun tega, de nad njivami in travniki čujejo, tudi na natanjeno obhajanje večernic gledati morajo, se po večer-

nicah per delu na polji najdejo, ta zapade brez vsiga izgovora v soseskino kazin, ki se po velikosti pregrešenja v dnarji plača.“

Pobožni braveci! ali tudi vam te dve pobožni šegi ne uopadete? Ozriš se pa h sklepu še nekoliko po Slovenskim. Enake šege, kakor je zgorej omenjena velikonočna, so tudi na Slovenskim sem-tertje, saj tukaj na Savinskih polji v navadi, de se namreč ljudje ob bilah velikih praznikov, n. pr. velike noči, velike Križove i. t. d. na polje podajo, njive z žegnano vodo poškropč, tudi žegnane križice sadč, in per vsakim nekoliko pomolijo. Pa kaj, de ta lepa navada vedno bolj in bolj peša! Spomnim se še iz svojih otroških let, kako so bili taki dnevi za nas otroke vselej posebno veselje. Kak pametin od odraslih, večidel oče ali mati so nas vzeli po več otrok seboj; veseli smo nesli narejene križice seboj, smo jih po njivah sadili, jih z žegnano vodo poškropili in per vsakim nekoliko skupej in na glas pomolili. Zdaj pa še le kak star možak ali ženka samši po polji hodi in moli: večidel pa se odraslim to delo studi, in stariši naj raji le svoje otroke zapodč, naj grejo polje škropit. Kako pa otroci sami to delo opravljajo, vsak lahko ve: namesto de bi molili — pa norijo: in pobožna šega postane otroška igrača! Tako ljubi Slovenci! pa ni lepo ino prav: s svetimi rečmi se noreti ne sme. Saj vemo, de zvunanja služba božja brez znotranje nima pred Bogam nobene cene; te pobožne šege znotranjo jedro pa je ravno pobožna molitev; in žegnane reči so le tistim v prid, kteri se z molitvijo, ki je vere in zaupanja polna, božjiga žegna deležne storiti perzadevajo. Tako nam bo ostala prazna lupina, nje zlahtno jedro bomo skorej že popolnoma zgubili: Bog daj, de bi z njim vred tudi ne zgubili Njegoviga žegna! De se pa to ne bo zgodilo, moramo to staro in lepo šego ohraniti, pa jo tudi v duhu in v resnici, tedaj s pobožno gorečnostjo obhajati: za kar pa skerbeti in lep izgled dajati nar poprej vi morate ljubi stariši, gospodarji in gospodinje! —

Kako žalostno se pa, kar večernice zadeva, per nas na Slovenskim godi, pa sami veste, ljubi braveci! Večernice res povsod zvonijo, pa kdo se kaj na to posluša? Gospodarji, ki bolj v žulje svojih rok, kakor pa v Boga zaupajo, delajo s svojimi tudi po večernicah noter do pozne noči in kako redke so že tiste hiše postale, kjer bi gospodar saj ob sabotah svoje domače skupej poklical, in z njimi ali roženkranc ali litanije, ali kako drugo večerno pobožnost opravil! In ako ravno so, postavim v nasi škofiji že mnogi goreči fajmoštri v ter-gih in večih vaseh lepo staro navado zopet k življenju obudili, de se ob sabotah in bilah večernice per sončnim mraku v cerkvi obhajajo, (kjer se večidel litanije molijo in potem sv. žegen da, in je samo želeti, de bi se ta lepa, v cerkvenim duhu uterjena navada povsod, kjerkoli je po okolišinah mogoče, prej ko prej vpeljala) se tudi te pobožnosti le malo ljudi vdeleži. Ako vprašamo: zakaj to? hojo vsi enoglasno odgovorili: Ni časa, ni časa! — O ljubi Bog! ni časa? Naj bi le vsi gospodarji in gospodinje, vsi hlapci in dekle vse tiste ure, ki jih med tednom z lenobo in postopanjem potratijo, pridno obernili, bi bilo časa dovolj in še več kakor dovolj! In ker so po zimi cerkve skorej ravno tako prazne, kakor po leti, ali morebiti po zimi tudi ni časa? Denimo raji roko na seree in odkritoserčno obstojmo: le živa vera med nami peša, ki nam jo svet posvetnosti in mlačnosti zadušiti žuga: le zavolj tega cerkve

zapušene žalujejo. Pa kaj se bomo za večernice toliko poganjali, de bi se saj nedelje in prazniki, Bogu posvečeni dnevi, s hlapčevskimi deli in posvetnimi opravili tolikokrat ne omadežvali! Pa od tega zdaj ne govorimo in le toliko rečemo: celi teden dan na dan, in dan in noč skerbimo za posvetno, in strežemo svojemu poželjivim mesu, ki je namenjeno čez nedolgo červov jed postati, neumerljaca dusa pa zapušena, celi teden brez duhovskega kruha, lakote umira!

Kar pa kapelice in križe po vaseh in perpotih zadeva, pa tudi vsi vemo, kako žalostno de se per nas z njimi godi. De so naši predniki te križe posebno pa kapelice zato stavili, de so se posebno per pomankanji cerkva, včasih pri njih zbrali in združeno molili, je gotovo, in ta navada, ki se semtertje še najde, nas od tega prepriča. Zdaj pa skorej vse te kapelice zapušene žalujejo in leto in leto mine, de nobeden prednje ne poklekne in ne moli! Pa kaj, de bi se hujsi ne bilo! Serce nas more boleti, ako skoz vasi in po potih gremo, in vidimo križe in britke martre na njih vse razrapane in nalamane; kapelice vse ognjusene, napol poderte, svetnikovske podobe v njih vse omadežvane, razbite in poškodovane, včasih clo na tleh ležeče. Ali tako plačujemo svojmu križaninu Odrešeniku za Njegovo za nas prelito kri? ali tako spoštujemo svetnike in svetnice božje? Kaj si zamorejo popotniki, ki pogosto naše vere niso, od naše vere misliti, ako tako gnjusobo zagledajo? Glejte ljubi bravci! tako je naša mlačenost in skopost kriva, de se naša sv. vera med neverniki zaničuje, in čez vse sveto ime našiga Zveličarja med njimi zasmehuje in preklinja! — Pa še tudi druga lepa sega hoče med nami pešati začeti. Zmiram bolj pogosto namreč žalostno perkazen gledamo, de moški in ženske memo križev in kapelic hodijo in se vozijo, brez de bi se uni odkrili, te pa perklonile in pokrižale, kar je žalostno znamenje, de so per mnogih ljudeh oči, usesa in serce za vse božje in sveto popolnoma oterpuile. Kdo pa je posebno kmečke ljudi to sirovost učil, ki jo poprej niso bili navajeni? Viši stanovi so učili kmeta Boga zaničevati, in ali se smemo čuditi, de zdaj kmet z enako mero plačuje in jih tudi zaničuje? Tako je eden stan družiga pohujšal, vsi stanovi pa so se pred Bogam zadolžili, in so zato vsi v nadloge zabredli ter so zdaj eden drugimu v pokoro. Kako pa bi bilo tukej pomagati? kako bi se dale ta nespodobnosti odpraviti? Ako bi se že ne bilo tolikokrat gluhim ušesam pridigvalo, in ako bi bila družba sv. križa že tudi po Slovenskim razsnovana, bi mi to družbo poprosili, naj bi se ona te reči poprijela, in zato skerbela, de bi se križi in kapelice po soseskah v dobrim stanu ohranile, poškodovane popravile, in kterih bi popraviti ne hotli, se raji popolnoma poderle, in de bi se pred vso nečastjo in ognjusenjem obvarovale. Kar posamesen človek ne zamore, združena moč pogosto prav lahko opravi. Pa bojimo se, de bo tudi ta glas — ostal glas vpijočiga v pušavi.

K—.

Kaj se nam žalostno zdi.

Kakošim de je stan vere in življenja v kakim kraju ali v kaki deželi, nar bolj gotovo zvemo po možeh, kteri sami za vero in svetost življenja vneti, zraven s potrebno učenostjo in razumnostjo obdarovani, se tudi s paznim ušesam in previdnim oče-

sam na govorjenje in djanje ljudi ozirajo. Kadar s stanam vere in življenja posebne spremembe v boljši ali slabši nastopajo, takrat pa tudi oko in uho manj učeniga in razumniga človeka kaj spozna in nas tedaj podučiti zamore. Naj nam bo čopušeno, po malih besedah taciga človeka naše misli in naše čutila izreči; morebiti de tudi koga družiga take obhajajo.

1. Kadar je malo število evangeljcev na Krajskim zlasti v Ljubljani svoje bandero vzdigovati, in zraven še zidanje tempeljna pripravljati začelo: takrat je bila prav za prav vsim katolicanam naše dežele vojska za vero napovedana. Z besedo vojska mi nočemo reči, kakor de bi bili evangeljci s tako silovitostjo na dan stopili, kakor se je nekdaž o Lutrovim in Kalvinovim času zgodilo, z besedo vojska le to želimo na znanje dati, de se je za nas katoliceane zdaj potreba začela, na zalezovanje zopernika čuti, katoliško vero na eni strani svetleje razlagovati, terdneje dokazovati, zoper krivo razlagovanje zagovarjati, na drugi strani pa si jo bolj globoko in bolj živo v serce vtiskati, jo bolj zvesto v življenji spolnovati; hočemo reči, de se je zdaj začela potreba, katoliški veri lastne čednosti prave bratovske ljubezni, ponižnosti, poterpežljivosti in čistosti bolj posebno in bolj skerbno in bolj goreče v djanji skazovati, in dobro paziti, de bi nasprotniki ne mogli imeti uzroka, nam zlasti temotnost, praznoverstvo in nepoterpežljivost očitati; hočemo reči, de zastran ohranitve in zmage prave vere se ni samo v besede svoje človeške modrosti, ali v početke in naredbe lastne previdnosti, ampak v Boga, v njegovo pomoč in brambo zanašati, in de je te pomoči in brambe tudi ponižno in goreče prositi. Taka je namreč duhovna vojska, in tako orožje katoliškiga kristjana.

Ko se nam je v naših krajih taka vojska napovedala, se nam marsikaj žalostno zdi spoznati. Nekteri na noviga nasprotnika niso skorej porajali, niso čutili, de od njega se bo morebiti vonder kaj bati potreba; oni so pozabili Jezusove besede: „Kar pa vam povem, čujte!“ so pozabili navadniga pregovora: „Začetku se vstavi!“ Nekteri so bili zavoljo nove vere v strahu, menili so skorej, de bo evangeljski tempel kmalo prepoln in pretesen; oni niso pogledali, de število tukejsnih evangeljcev je le še majhino, in se ti niso edini, niso opomnili besede Jezusove: „Jest ostanem pri vas do konca sveta.“ Nekteri so se nad početki evangeljcev zlo razsrdili, semtertje so tako besedo rekli, ktera bi znala prehuda biti: pomislili niso, de nam je Bog po svojim čudnim sklepu to skušnjo dopustil, kakor od kdaj sv. Pavel spozna: „Tudi krivoverske ločitve morajo biti, de se razodenejo, kteri so poterjeni; pomnili niso, kar ravno ta apostelj piše: „Prosi, opominjaj, svari, vonder v vsi poterpežljivosti in uku.“ Nekteri so majhino število evangeljcev in napačnosti njih vere pred očmi imeli, so jih tedaj zaničljivo gledali, in so od njih in njim nasprot z nekako prevzetno besedo govorili: ozerli se niso na stari pregovor: „Tudi slabiga sovražnika ne zaničuj“; zmislili niso, de tudi tukaj velja beseda modriga: „Kdor zaničuje bližniga, greši; kdor pa se usmili revniga, blagor mu.“

Žalostno se nam zdi, de marsikteri še zmirej ne spoznajo, kako je prav misliti in ravnati, ko nam je zmota vojsko zoper resnico napovedala. Tega pa ne rečemo, kakor de bi hotli kaciga človeka v tem soditi; ampak povemo, ker smo celo iz ust priprostiga človeka razumeli, kako de napačno rav-

nanje nekterih nasprotnikom orožje v roke daje; in to se nam žalostno zdi.

2. Nismo hotli posebej omeniti, kako se nam žalostno zdi, de nepravda vera v nekterim naših krajev po posebnih poretkih evangeljcev nekako slovitost dobuje; hočemo pa povedati, kako se nam žalostno zdi, de nesveto življenje med nami slovito postaja. Porotna sodba v Ljubljani je pripeljala hudodelnico nad lastnim otrokom na svetlo; je dala priloznost, de so se reči, ki so s temo pokriti, očitno tozile, spricevale dokazovale in presojevale. Hudodelnica je v začetku z veliko žalostjo svoj pregresik spoznala, s solzami ga je preiskovavcem obstala; v porotni sodbi pa je, vsa spremenjena, nerimerno oblečena, od svojiga nepostavniga djanja pravdniku enako besedovala, in ga zagovarjala. Poslušavcov je tako obravnavala imela obilno, in celo iz tistiga spola, kteriga nar lepsi cast je sramozljivost, in iz starosti, kteri bi se od takošne hudobije prav za prav se sanjati ne moglo. Sodba je sklenjena, hudodelnica v ječo djana; v ječi prepeva, in je več govorjenja nepotrebniga od zalolične in sladkoglasne gresnice.

Vse to se nam žalostno zdi, ker hudobii po takih potih nekakošna slovitost dohaja, in se njena ostudnost iz obentka ljudstva zgublja. Tega ne rečemo, kakor de bi sodnike hotli drugim enako presojevati; oni bodo po skušnji že previdili, kaj je bolj prav in primerjeno. Tudi ne povemo tega, kakor de bi po govorjenji drugih koga hotli kriviga delati, de je hudodelnico s svojim napačnim podakam prederzno storil; on, ako je kdo tega kriv, ima nad lastno vestjo svojiga svarivea. Tudi ne besedamo tega, kakor de bi brez poklica vsi mladosti in starosti v mestu učeniki hotli biti, kaj de je njena dolžnost: učenikov in oznanovavcov praviga kersanskiga življenja in spodobniga obnašanja ji ne manjka. Tudi ne govorimo tega, kakor de bi jetniku nobeniga tolažila in hladila ne privosili, še plicica vjeta v svoji hišici prepeva, in si tesno ječo bolj veselo dela; samo de gresin clovek bi mogel bolj prevdariti, kakošno petje de se njemu spodobi, in komu de naj petje bo namenjeno. Tudi nismo ravno za to tega pisali, kakor de bi sploh ravnanje derzave s hudodelniki napačno imenovali z drugimi vred: tisti, kterim je skerb za hudodelnike in jetnike, bodo že sami vedili prenaraditi, popraviti in poboljšati, kar je potreba. Le to smo hotli povedati, de žalostno se nam je zdelo, iz ust priprostiga cloveka razumeti, kako po tem in takim hudobija pospeh dobuje. H.

Razgled po kersanskim svetu.

Sveti oče so se 28. sušca po mestu blizo cerkve Carlo ai Cattinari peljali, ko je ravno dušni pastir presveto rešnje Telo ubogi, do smerti bolni ženi v popotnico nesel. Papež so precej ukazali ustaviti, so iz voza stopili, se ljudstvu pridružili, v hišo bolnice šli ter jo sami obhajali. Ko so bili revno ženo še prav serčno potolažili, so Jezusa v svetim zakramentu zopet nazaj spremili v cerkev di San Carlo. To lepo obnašanje cerkveniga poglavarja je vse silno ginilo.

V Londonu se toliko ptujcev shaja, de ni nič veseliga perćakovati. Per vsim tem se pa vunder veliko krivovercev v katoliško cerkev povračuje. V nedeljo 6. maliga travna so triie imenitni možje krivoverstvo za-

pustili in v Jezuitarski cerkvi katoliško vero očitno spoznali: stareji brat (anglikanskiga) Oksfordskiga škofa, potem Manning in J. K. Hope.

Iz mesta Leeds se piše, de so se uni dan štirje duhovni s 7 neduhovni vred v katoliško cerkev vernili. 10. maliga travna se je tudi spreobrnjenje Wegg Prosser-ja uda narodniga zbora, sporočilo; ravno tako je pa tudi vedno veči upanje, de bo vojvodnja Kentanska (kraljena mati) krivoverstvo zapustila. Iz Skotije se je naznanilo, de je ondi veliko spreobrnjenj perćakovati, in de se je kraljevi svetovavec Dr. Hope katoliški cerkvi v naročje podal.

Giraud, francoski minister uka, je v kratkim trem učenikom slovo dal, ker so veliko let sem dogodivšino in modroslovstvo v prekucijo rabili in kersansko življenje in vero očitno zasmehovali in zaničevali. To, se ve, je pa gricarje v narodnim zboru razkačilo. Zato je minister serčno besedo poprijel ter rekel: „Francoski narod je kersansk; kersanska je izreja njegovih otrok. De se torej mladost po kersansko podučujo in izredi, je naša nar imenitši dolžnost.“ — Tudi za prvotne šole se je v oziru kersanskiga življenja lepa zapoved dala, de morajo otroci v šoli jutranjo in večerno molitev skupej opraviti, de naj se pa tudi po tem vselej nekež iz duhovnih bukev bere, in de naj ob nedeljah in praznikih vsi učeniki svoje šolarje k očitni službi Božji peljejo.

Laška. Toskanska vladija je hotla Leopoldove postave v cerkvenih rečeh tudi v Lukanskim vojvodstvu vpeljati, ki je zdaj s Toskano sklenjeno. Tode Lukanski nadškof je vpejavo srečno odvernili. Slekkel je škofsko obleko in v terdi franciskanski kuti (bil je popred od tega reda) se podal v Florencio ter pred velikim vojvodam in pred ministri s serčnostjo svoj terdin sklep naznanje dal, de se nič več na nadškofski sedež ne poverne, ako se povelje zastran vpeljave Leopoldovih postav v njegovi nadškofii ne perkliče. Ministerstvo je spoznalo pravičnost njegove terjave in si ni upalo mu prošnje odreci.

Tirolsko. Zgornji oddelk Tirolskih kapucinarjev, ki sploh zlo slove, je dobil od svetiga Očeta povelje, tri očete in eniga brata v Münster poslati, kjer prećastiti škof želi, kapucinarski samostan, v kterim en sam zastaran minih še prebiva, spet oživiti. Tudi kardinal Wiseman se je z enako prošnjo na Tirolske kapucinarje obrnil, de bi tri duhovne tega reda za Anglesko perdobil. Nekteri udje tega reda so se že poprej kakor misionarji v Ameriko in Azio podali.

Ljubljana. Gosp. Jakob Košir, bivši kaplan v Šturii je 14. t. m. od milostljiviga knezo-škofa fajmošter za Sent-Vid na Ipavskim; gosp. Janez Sotler pa kaplan za Šturio izvoljen, gosp. Alojzi Košir, dozda kaplan v Kranji, je 19. t. m. fajmošter za Teržič poterjen bil.

— Gosp. Dr. Šubert, c. k. profesor naravoslovja in kmetijstva v Ljubljani, je velikonočni pondeljnik, previden s sv. zakramenti, na pljučni jetiki umrl in večeraj ob pětih popoldne pokopan bil.

Darila za čast. misionarja g. Dr. Ignacija Knoblecherja.

Od poprej . . .	259 gld. 26 kr.
Iz Koprivnika na Kočevskim . . .	5 gld. — kr.
Skupej . . .	264 gld. 26 kr.